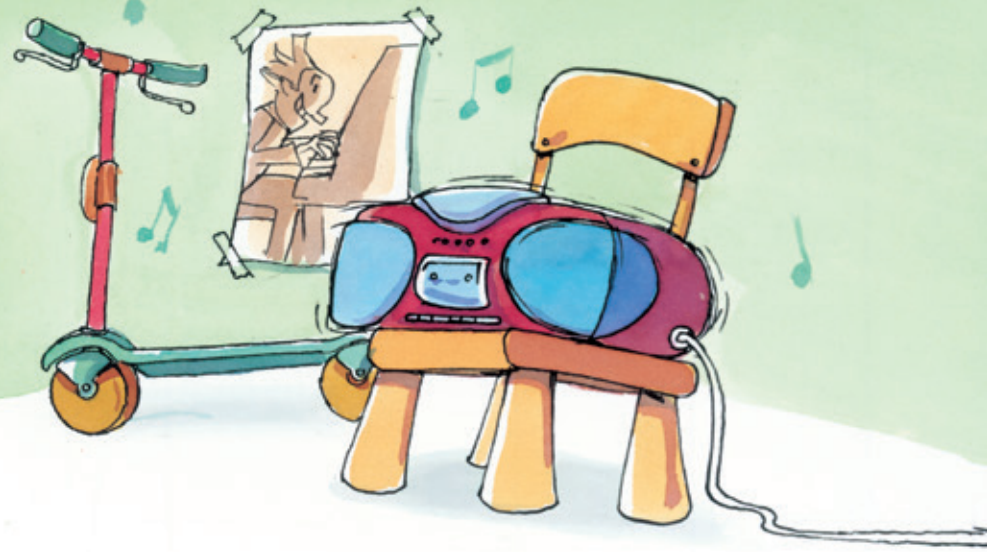

L'Osvald era un petit elefant
que, com és natural,
vivia a la ciutat dels elefants
en una casa per a elefants,
tenia uns pares
i uns germans elefants i
anava a una escola d'elefants.

Estava boig per la música;
era el més important per a ell.
A tothora en sentia: llatina, rock,
disco, *dance*, *hip-hop*, pop...;
en fi, de qualsevol tipus.
La que més li agradava, però,
era la música clàssica.

A l'escola, la seva assignatura
preferida era, per tant, la de lectura
musical, en què els ensenyaven solfeig.
L'Osvald era el primer de la classe:
les seves notes eren immillorables.
No passava el mateix
amb la resta de matèries, ja que,
tot i que era molt intel·ligent,
no hi posava tant d'interès
com amb la música
ni estudiava el que calia.

El petit elefant volia ser músic.

Feia temps que això
li rondava pel cap
i ja ho tenia decidit:
seria pianista.

Malauradament, a la ciutat dels elefants
no hi havia conservatori (que és
l'escola on s'aprèn a ser músic).

Això representava, de moment,
el primer gran problema per a l'Osvald.
El segon problema era que als seus
pares no els feia ni mica de gràcia
la carrera que el seu fill havia triat.
Els hauria agradat que,
com els seus germans, s'hagués
interessat per uns estudis
que tinguessin un futur més segur.

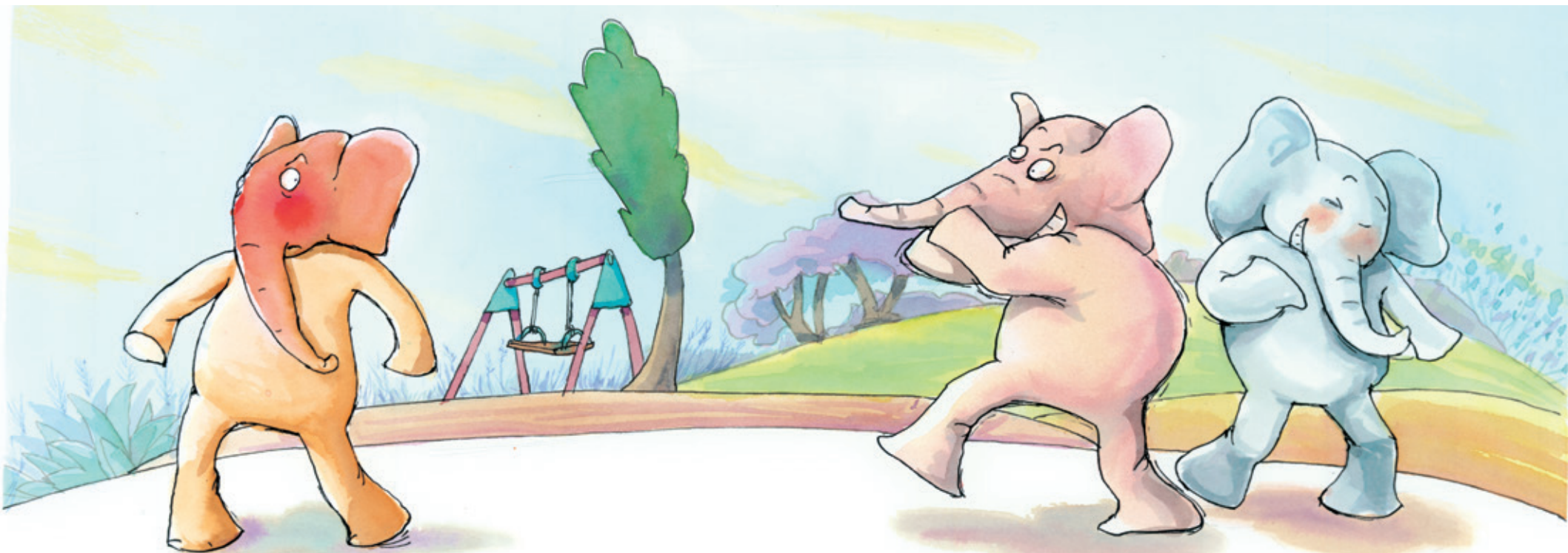

—Fill meu, els músics, si no són molt bons i famosos, es moren de gana —li deia la mare—. Per què no fas medicina?

—Però, mare, jo no vull ser metge. Jo vull ser músic; crec que tinc talent. I si puc ser conegut i famós, millor; si no, tampoc no m'importa.

L'elefant se sentia tan incomprès... Si fins i tot els seus amics li feien burla:

—Osvald —li deien quan es volien ficar amb ell—, si vols et fem uns foradets a la trompa i així podràs tocar la flauta!

Però ni les riotes dels seus amics, ni l'opinió dels seus pares, no el farien fer-se enrere. Portava la música massa endins i la il·lusió d'arribar a ser un gran pianista era el seu gran somni. Havia d'inventar-se un bon pla per arribar a la fita que s'havia proposat.

I tots reien quan l'elefant, vermell com un pebrot, es mossegava la llengua per no barallar-se amb ningú. Era molt pacífic, l'Osvald.

A la Gran Ciutat sí que hi havia un conservatori; li ho havia dit el seu mestre de música. El que passava era que estava segur que els pares no l'hi deixarien anar tot sol.

La Gran Ciutat, tal com deia el seu nom, era un lloc immensament gran. No tenia res a veure amb la ciutat dels elefants, que era molt més petita.

